

Panel 3 'De impact van de hervorming van de werkloosheidsverzekering op armoede'

Inleiding door Henk Termote

In opvolging van het federaal regeerakkoord 2011 zijn er verschillende maatregelen genomen ter hervorming van de werkloosheidsverzekering. Twee maatregelen doen daarbij het meeste stof opwaaien bij organisaties op het terrein. Er is ten eerste de versterkte degressiviteit van de werkloosheidsuitkeringen, waarbij in de eerste drie maanden de werkloosheidsuitkeringen voor gezinshoofden, alleenstaanden en samenwonenden worden verhoogd, maar ze na 14 maanden voor alle 3 deze categorieën voortaan dalen tot ze een forfaitbedrag bereiken, dat overeenstemt met het minimale bedrag. De daling gebeurt trapsgewijs in functie van het beroepsverleden: hoe langer men voordien gewerkt heeft, hoe langer het duurt voordat men een volgende trap bereikt en men op het forfait uitkomt. Voor de hervorming namen de bedragen voor de samenwonenden al af, maar dat gebeurde minder snel. Ten tweede zijn er de wijzigingen op het vlak van de inschakelingsuitkeringen, de vroegere wachtnutkeringen. Hetgeen hier het meest in het oog springt, is de inperking van deze uitkeringen tot drie jaar, met een laatste aanvraag op de leeftijd van 30 jaar. Andere maatregelen zijn bijvoorbeeld de verruiming van het toepassingsgebied van het activeringsplan naar oudere werknemers en de aanpassing van twee criteria (over de afstand tussen de woon- en werkplaats en de bescherming van het behoud van de beroepskeuze) van de passende dienstbetrekking.

In zijn tweejaarlijks Verslag vraagt het Steunpunt zich af hoe deze maatregelen zich verhouden tot het recht op sociale bescherming. Er wordt ingegaan op de mogelijke impact ervan op armoede en bestaansonzekerheid, op de vraag of ze de werklozen ertoe zullen aanzetten sneller een, al dan niet kwaliteitsvolle job te aanvaarden, en of ze een hoger beroep op hulp vanwege de OCMW's zullen teweegbrengen.